

δὲ καὶ γὰρ ἡ κείνη ἐπομουτσοῦνιζε ἢ εἶναι ἀπομουτσουνιζόμενος. Πομουτσουνιζέεις δὲ ὁμομουτσουνιζέεις, δὲ σοῦ τὸ δίδω. Συνών. ἀπομουτσουνίζω.

ἀπομουτσουνίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουτσουνίζω.

Ἀπομουτσουνιζέω, ὁ ἴδ.

ἀπομουχλώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουχλώνω.

Ἀπροσ. σχηματίζεται ὁμίχλη: Ταχύτερον ἔτονε μὲν ὕχρ᾽ ἀμουχλωμένα, μὰ τὴν βράδ' ἐπομούχλωσε γιόλα.

ἀπομπάζω πολλαχ. ἀπουβάζω Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπάζω.

Εἰσάγω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὴν εἰσαγωγὴν, ἰδίᾳ ἐπὶ συγκομιδῆς προϊόντων: Ἀπουδάσαμε τὰ γινήματα Σάμ.

|| Ἄσμ.

Γυρεύει ἀπ' τὴ γειτονιά γὰρ τὰ τὸ μπάζη, τὸ ἔμπασε τ' ἀτόμπασε, ἔκαμε τρία πινάκια (τὰ τὸ μπάζη ἐνν. τὸ σιτάρι) Πελοπν.

ἀπομπαίνου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαίνου.

Φθάνω εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἀνωφερείας, βγάζω τὸν ἀνήφορο: Ὑστερα ἀπὸ τοῦ οὗρου ἀπομπαίκαμε τὴν κορφὰ τοῦ δῖνα (ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ).

ἀπομπαλαίχου Τσακων. ἀπομπαίχου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *μπαλαίχου, ὁ ἐκ τοῦ μαλάζω - μαλάσσω. Ὁ τύπ. ἀπομπαίχου ἐκ τοῦ ἀπομπαλαίχου μετ' ἀποβολὴν τοῦ λ μεταξὺ φωνηέντων καὶ ἀπλοποιήσιν τοῦ διπλοῦ α.

Κοιμίζω, ἀποκοιμίζω: Ἀποδαίτσε νι γλνκά. || Ἄσμ.

Ἐα, ἔπρε τοῦ γμαοῦ | τζαὶ δροσιὰ τοῦ Μαλεβοῦ
τζαὶ γλνκά ἀπομπαίτσε νι | τὰν ἡμέραν ξύπνισέ νι
(βαυκάλ.)

ἀπομπάμπακο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπαμπάκι.

Τὸ ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ βάμβακος ἄχρηστον ὑπόλειμμα.

ἀπομπαρκαρίζω ἐνιαχ. ἀποπαρκαρίζω Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαρκαρίζω.

Ἀποβιβάζω ἐπιβάτας ἢ ἐμπορεύματα ἀπὸ τοῦ πλοίου ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἀποβιβασθοῦν ἐνιαχ.: Πάνε δύο ὄρες ποῦ ἀποπαρκαρίσει τὸ παπόρι Πελοπν. (Μάν.) Καὶ μέσ. ἀποβιβάζομαι, ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἐνιαχ.: Ἀποπαρκαρίστηνα ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ Πελοπν. (Μάν.)

ἀπομπατέ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομπαλαίχου, παρ' ὃ καὶ ἀπομπαίχου.

Ἀποκοιμισμένος, ἀποναρκωμένος.

ἀπόμπευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πομπευτός < πομπεύω.

Ὁ μὴ πομπευθεὶς, ὁ μὴ χλευασθεὶς, ἀχλεύαστος: Δὲν ἀφίνει ἀνθρώπο ἀπόμπευτο.

ἀπομπίτι ἐπίρρ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπίτι.

Ὁλως διώλου, ἐντελῶς: Τὰ χαλάσανε ἀπομπίτι. Μοῦ χαλάσανε τὸ χωράφι ἀπομπίτι.

* **ἀπομπλέκω**, μετοχ. ἀποδλεμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπλέκω. Πβ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνῶν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117.

Μετοχ. 1) Ἀνάτηρος, νωθρὸς τὸν νοῦν: Στραβὴ καὶ ἀποδλεμένη δὲν εἶσαι νὰ ἰδῇς (νὰ ἰδῇς = ὥστε νὰ μὴ ἰδῇς).

2) Ὁ ἀποθαμένος: Φρ. Διάλε τ'ς ἀποδλεμένους σου! Ἀντίθ. ἀπομεινάρις Α 2.

ἀπομπορῶ Μποῆμ Ἀγριοιολούλ. 9

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπορῶ.

Ἡμπορῶ, δύναμαι: Εἶχε γυρίσει μεθυμένος... ἀπὸ ἡ πανηγύρι καὶ δὲν ἀπομπόρεσε ν' ἀνεβῇ εἰς τὸ χωριό.

ἀπομποῦ Τσακων.

Παρά τὸ ἀπομπαλαίχου - ἀπομπαίχου, καθὰ περοῦ παρὰ τὸ περαίχου. Πβ. καὶ Μδέφνερ Λεξ. ἐν λ. Ἀποκοιμῶμαι.

ἀπομπούκκι τό, ἀμάρτ. ἀποδοῦκκι Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπουκκιά.

Ὑπόλειμμα τροφῆς.

ἀπομπουνταλιάζω ἀμάρτ. ἀποδουδαλιάζω Κρήτ. (Κατσιδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπουνταλιάζω.

Καθίσταμαι ἐντελῶς ἀνόητος, ἀποβλακώνομαι: Ἐποδουδαλίωσε μαζί δως καὶ δὲ γατέει εἶδα λέει (δὲ γατέει = δὲν κατέχει, δὲν ἡξεύρει) Ἀποδουδαλιασμένος εἶναι.

ἀπομπουρτέσε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποππουρτέσε Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἔμπροσθεν.

Ἐμπροσθεν, ἀπομπροστά.

ἀπομπροστά ἐπίρρ. κοιν. ἀπομπροστα βόρ. ἰδιώμ. ἀποδρυστὰ πολλαχ. ἀποδρυστὰ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. πέμπροστα Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπροστά.

1) Ἐμπροσθεν, μετὰ γενικῆς ἀντωνυμίας ἢ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου ἢ διὰ τόπου κινήσεως: Φύγε ἀπομπροστά μου, γιατί μοῦ πιασες τὸν ἥλιο. Πέρασε ἀπομπροστά μου καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀπομπροστά ἀπὸ τοῖς εἰκόνας δὲν περνοῦν ἔτσι. Συνών. ἀπεμπρός 1. 2) Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐμπρὸς κοιν.: Ὁ ἕνας ἐπὶ γαίαν ἀπομπροστά καὶ ὁ ἄλλος ξοπίσω. Συνών. ἀπεμπρός 1 β.

ἀπομπροστινὸς ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομπροστά καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Ὁ ἔμπροσθεν εὐρισκόμενος: Οἱ ἀπομπροστινὲς ῥόδες τοῦ ἀμαξιοῦ.

ἀπομύλι τό, Κῶς — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *μύλι < μύλος.

1) Πληθ., τὰ ἀπὸ χαραγῆς τοῦ μύλου ἄλευρα Κῶς.

2) Μικρὰ ποσότης ἀλεύρου ὑπολειπομένη εἰς τὸν μύλον μετὰ τὴν ἄλεσιν τῶν σιτηρῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀπομυξίζω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύξα.

Ἀποβάλλω τὴν μύξαν τινός, ἀπομύττω ἐνθ' ἀν.: Ἀπομύξισο τὸ μωρὸ Ὁφ. Συνών. ξεμυξίζω.

ἀπομύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Λέσβ. ἀπομύρισμα Σαμοθρ. Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρισμα.

1) Ὑδωρ ἡγιασμένον εἴτε τὸ διὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἡγιασμοῦ ἡγιαζόμενον εἴτε τὸ ἀναβλύζον εἰς πηγὰς ἐκκλησιῶν Λέσβ. 2) Τεμάχιον βάμβακος ἐμβαπτισθὲν εἰς τὸ ἔλαιον κανδήλας ἁγίου καὶ ἔπειτα καιόμενον ἐν θυμιατηρίῳ πρὸς καπνισμόν πάσχοντος Θράκ. (Σηλυβρ.) ἢ χρη-

